

har selv været med som Forslagsstiller for en halv Snes Aar siden eller saa. Jeg vil just ikke rose Forsøgene herpaa fra Udvalget i Fjor, der kan maaske være meget imod dem at sige, men skulle vi naa til en Grundlovsændring, er der ingen Tvivl om, at den egentlige Nerve møde vi der, hvor der bliver Spørgsmaal om Rigsretten. Jeg vil gøre opmærksom paa, at naar der er Tale om et Hul i Grundloven, bliver denne Betegnelse mange Gange i høj Grad misbrugt; thi hvor man nu synes, der er Hul, har det i Virkeligheden altid være Meningen, at der skulde være et Hul. Nej, skulde man sige, at der er et Hul til Stede i Grundloven, er det netop med Hensyn til Rigsretten. Det synes ligefrem at være en Uagtksomhed, at man har ladet Junigrundlovens Rigsrets Sammenjætning uden videre glide over i Juligrundloven, efter hvilken der jo dog er et saa væsentlig forskelligt Landssting, at man derved har forrykket Grundlaget for hele Rigsrettens Sammenjætning i et Omfang, som ikke en Gang synes at have været Grundlovens Forfattere bevidst. Det er efter min Mening paa ingen Maade Idealet at søge en juridisk Afgørelse af en politisk Strid. Der bør komme saadanne politiske Kræfter op i vort Folk, at man kan søge en politisk Afgørelse af politiske Stridigheder uden at søge til nogen som helst Domsstol.

Naar der er Spørgsmaal om den Sygdom, som vort Forfatningsliv menes at lide af, og man altsaa vil søge et Lægemiddel derfor, gælder det jo allerførst at være fuldt paa det rene med, hvor Staden er. Er der da nogen Stade, er der noget Hul i Grundloven? Og hvorledes kan det heles? Det forekommer mig unægtelig, at de ærede Forslagsstillere her gøre sig noget skyldige i en lignende Fremgangsmaade som den, en Læge eller Kirurg vilde gøre sig skyldig i, naar han, uden at kende Sygdommens Sæde, gav sig til med Kniven at undersøge, hvor Staden var og skar ind snart paa det ene, snart paa det andet Sted: Er det ikke der, maa det være et andet Sted! Men dette er ikke den rette kirurgiske Fremgangsmaade. Diagnosen maa først stilles nøjagtig, man maa vide, om Staden er der, og hvor den sidder, og saa maa man se, om man kan bedre paa den. Nu er det en Sætning, man almindelig hører udtalt — den har ogsaa lydt her i Dag, jeg tror fra det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) — at vor Forfatning har et Hul, og at Hullet bestaar i, at der ikke findes nogen egentlig paavist Løsning af en Finanslovkonflikt. Men, mine Herrer, det er ikke noget Hul; det er ikke noget, der er kommet frem ved en

Skabank eller en Forglemmelse. Paa ingen Maade! Vor Forfatning hører til hele den Klasse Forfatninger, der voksede op ud af alle de dybsindige, lærde, kloge Mænd, der stode omkring Sulmonarftet i Frankrig, altsaa skulder Midten af dette Aarhundrede sin Tilblivelse. Disse Forfatninger have alle det til fælles, at de ingen Løsning have for Finanslovkonflikter. Gaa til Frankrig, Holland, Belgien, Svejt, Italien, Nordamerika, hvorhen De ville, saa finde De ganske det samme: Tokammerssystemets Indførelse, uden at der er paavist nogen mekanisk Løsning af en Finanslovkonflikt! Vi maa altsaa ingenlunde opfatte det, som om det er af en Forglemmelse, at man har undladt at søge en Bestemmelse herom ind i Grundloven. Sverige har en rent mekanisk Løsning af denne Strid, og Østerrig har noget lignende men for øvrigt staa alle europæiske Forfatninger paa samme Trin som vi: at det er gennem den politiske Udvikling og Forhandling, man skal søge den Løsning, der nødvendig kræves for Tilvejebringelsen af en Finanslov. Det er et Punkt, som særlig de paagældende Landes Demokrati har lagt stor Vægt paa. Vi have ogsaa gjort det herhjemme. Tænk dem tilbage til Forfatningskampen i 50erne og 60erne! Man skulde den Gang have budt os et Normalbudget! Man vilde have rejst sig derimod. Der var intet, man ansaa for en saa stor Binding ved Forfatningen af 1866 som netop det, at man kom bort fra et Normalbudget eller en mekanisk Løsning af en Finanslovkonflikt. Det var noget, man den Gang ikke vilde høre det allermindste om, thi just i dette saakaldte Hul, i denne Ordning af Forfatningen fandt man, at den politiske Spire voksede, der skulde være en Østetang til Vækkelse af alle de Kræfter, som skulde samarbejde for at vinde fremad til et Maal. Enhver mekanisk Garant, enhver Lukning for Udgangen af Kampen kan gerne stiges at være en Assurance; man assurerer sig til den ene Side, men ogsaa til den anden. Det er ganske det samme som, naar man anlægger en Fæstning og lukker den med en saadan Mur, at Befæstningens Tropper overhovedet ikke kunne komme ud deraf og derfor ere henviste til at lade sig belejre og sulde ud. Vil man have en Mulighed for Sejr, saa maa man ogsaa have en Abning i Fæstningen, for at de fornødne Udfald kunne finde Sted og Belejringen kan blive hævet. Det samme er Tilfældet med alle Assurancer. De indetkomme til en vis Grad den Tilbøjelighed, som alle Danste i saa høj Grad have til at holde sig til smaa og sikre Indtægter; saa risikere de ingen Ting. At kaste sig ud i det store For-